

Δ. Κόσσοσ, Προσωπογραφία του Ὄθωνα (Θῆσα Α' ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΔΗΜ. ΚΟΣΣΟΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΑΘΝΕ).

Δ. Κόσσοσ, Προσωπογραφία της Αμαλίας (ΑΜΑΛΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΔΗΜ. ΚΟΣΣΟΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΑΘΝΕ).

Ανάγλυφα του Δημ. Κόσσου και του Λεων. Δρόση στο Μουσείο της πόλεως των Αθηνών

α. Δύο ανάγλυφα σε κυκλικό σχήμα (Tondi), του γλύπτη Δημητρίου Κόσσου, και ένα ανάγλυφο με κεφαλή, του γλύπτη Λεωνίδα Δρόση, βρίσκονται στο Μουσείο της πόλεως των Αθηνών, αποκτήματα των τελευταίων χρόνων. Τα δύο ανάγλυφα του Κόσσου αγοράστηκαν από τον ιδρυτή του Μουσείου Λάμπρο Ευταξία τον Ιούλιο του 1983¹ και το ανάγλυφο του Δρόση αποτελεί δωρεά του Κωνσταντίνου Τσοποτό στο Μουσείο. Και τα τρία είναι πολύ λίγο γνωστά έργα, που μας επιτρέπουν να μελετήσουμε τη γλυπτική των δύο δημιουργών, για τους οποίους –ιδιαίτερα για τον Κόσσο– οι γνώσεις μας, βιογραφικές και εργογραφικές, είναι πενιχρές, ενώ παράλληλα μπορούμε να συμπληρώσουμε έστω και ελάχιστα ό,τι ξέρουμε για τη νεοελληνική γλυπτική των πρώτων μετεπαναστατικών χρόνων.

Δημήτρης Μ. Παυλόπουλος

Ιστορικός της Τέχνης

Ο Δημήτριος Κόσσοσ, γιος του Πέτρου Κόσσου, ναυπηγού πλοίων που εργαζόταν και στην κατασκευή ξυλόγλυπτων ακρόπρωρων και ακροστόλιων σ' ένα μικρό ναυπηγείο στον Πόρο², και αδερφός του Ιωάννη Κόσσου, γλύπτη με πολλά αξιόλογα έργα στην Αθήνα³, γεννήθηκε στην Τρίπολη το 1819 και πέθανε στην Αθήνα το 1872. Από μικρός κοντά στον πατέρα του, έμαθε την τέχνη του σκαλισματος του ξύλου αλλά και εξοικειώθηκε με μια θεματογραφία λαϊκών θεμάτων. Το 1849, αφού πέρασε για λίγο από την τάξη της Γλυπτικής στο Σχολείο των Τεχνών της Αθήνας, πηγαίνει στο Μόναχο με υποτροφία

του Βασιλείου της Ελλάδος, όπου συνεχίζει πιο ουσιαστικά και συστηματικά τις σπουδές του στην Ακαδημία Καλών Τεχνών (εργαστήριο του Max Ritter von Widmann⁴). Μετά την ολοκλήρωση των σπουδών του φεύγει για το Παρίσι και μόνο το 1865, όταν του προσφέρεται η έδρα της Πλαστικής στο Σχολείο των Τεχνών της Αθήνας, επιστρέφει και διδάσκει ως το 1868⁵.

Τα πρώτα έργα του Κόσσου εκτέθηκαν μόλις το 1848 σε έκθεση του Σχολείου των Τεχνών και με την πρωτοβουλία του διευθυντή του Λυσάνδρου Καυτανζόγλου. Ήσαν οι προτομές σε μάρμαρο του Ὄθωνα, του Μιαούλη, του

Μαυρομάχου, του Μαυροβουβιανή και του Κωλέττη, κατά τα ακαδημαϊκά πλαίσια⁶. Το 1858 ο Κόσσοσ στέλνει φωτογραφίες με τις προτομές του Ὄθωνα, του Αρσάκη και του Πικκολου από το Παρίσι για την ετήσια έκθεση του Σχολείου των Τεχνών⁷. Στη προτομή του Μιχαήλ Σούτσου, σε μάρμαρο, από το 1864, που βρίσκεται σήμερα στο Εθνικό Ιστορικό Μουσείο, μπορούμε να δούμε όλα τα χαρακτηριστικά του μορφολογικού ιδιώματος του Κόσσου: μετωπικότητα, καθετότητα, κλασικιστική αφηρησιά, ακαδημαϊκή διαπραγματευση, τυπική απόδοση. Ο Κόσσοσ προσπαθεί να εξιδανικεύσει τις μορφές του,

αγγίζοντας κάποτε την απλοϊκότητα.

Μια μεγαλύτερη εμπάθυση στη γλυπτική του προσφέρουν οι προσωπογραφίες του Όθωνα και της Αμαλίας σε κυκλικά ανάγλυφα. Το υλικό τους είναι γύψος –πρόκειται για προπλάσματα μεταλλίων, τα οποία θα χυτεύονταν στο χάλκο αργότερα– και χρονολογούνται από τον ίδιο το 1855, όταν βρίσκεται στο Παρίσι⁸.

Στην προσωπογραφία του Όθωνα (Θ 24 εκ.) ο βασιλιάς εικονίζεται σε πλάγια δεξιά στάση, με την ελληνική ενδυμασία του, σε ώριμη ηλικία. Στο πρόσωπό του ο γλύπτης παίρνει αφορμή να παραθέσει λεπτομέρειες με καθαρά γραφικό τόνο (κουμπιά, περιλαίμιο, στήθος). Το ανάγλυφο έχει δουλεύτευ χαμηλά, γεγονός που δίνει μεγαλύτερη ζωγραφικότητα στο έργο. Ο Κόσσος αναπτύσσει τη μορφή του Όθωνα με τις συμβάσεις ενός λαϊκότροπου ακαδημαϊκού ρεαλισμού. Την περίοδο που μένει στο Παρίσι κάνει ανάγλυφα, πάντα χαμηλά και περιγραφικά, όπως δείχνει και αυτό για το φιλέλληνα μαρκεζίο De Queux de Saint Hilaire, έργο του 1883⁹, που έχει πολλές αναλογίες στην επεξεργασία και τους τύπους με το ανάγλυφο του Όθωνα. Οι ενδείξεις που υπάρχουν στην επιφάνεια του ανάγλυφου του Όθωνα – ιδιαίτερα η επιγραφή κάτω δεξιά: ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΟΥ – μας βεβαιώνουν ότι το έργο αφιερώθηκε στον άνθρωπο που βοήθησε με το ενδιαφέρον του τον Κόσσο να τελειοποιήσει τις σπουδές του στο εξωτερικό.

Η προσωπογραφία της Αμαλίας (Θ 22 εκ.) εικονίζει τη βασίλισσα σε πλάγια αριστερή στάση, μόνο το τμήμα της κεφαλής, που φέρει στέμμα στα μαλλιά, σε νεαρή ηλικία. Εδώ οι ιδεαλιστικοί τύποι επιβάλλονται σαφέστερα. Η Αμαλία μοιάζει με θεά και ανακαλεί σκόπιμα μορφές του Δωδεκάθεου (γυναίκες θεότητες) και Κόρες. Ο Κόσσος κυριαρχείται στο έργο, όπως και σε άλλα, από ρομαντική διάθεση, η οποία καθορίζει και τον τυπικό τρόπο απόδοσης της μορφής. Το ανάγλυφο έχει πάλι χαμηλή επιφάνεια και εμφανίζεται ψυχρό, επειδή ο γλύπτης δεν αποδίδει ρεαλιστικά στοιχεία του προσώπου. Οι ενδείξεις και στο έργο αυτό οδηγούν στο συμπέρασμα ότι έχει πραγματοποιηθεί για τον ίδιο με το προηγούμενο σκόπο¹⁰.

Ο Λεωνίδας Δρόσης, ο γλύπτης

Α. Δρόσης, Κεφάλι Ήρας.

του τρίτου έργου που θα μελετήσουμε, γιος του Βαυαρού μουσικού και κατασκευαστή μουσικών οργάνων Karl von Dörsch και μιας Σπεταιώπισσας, από την οικογένεια Χατζηγιάννη-Μέξη¹¹, γεννήθηκε στην Τρίπολη το 1834 και πέθανε στη Νάπολη της Ιταλίας το 1882. Και αυτός από την οικογενειακή παράδοση στραμμένος στη γλυπτική –ο προπάππος του, Christophorus Dorsius, ήταν γλύπτης και σύμβουλος του βασιλιά της Σαξονίας–, ο Δρόσης σπουδάζει στο Σχολείο των Τεχνών κοντά στον Christian Siegel για εφτά χρόνια και εξελληνίζει το επίθετό του σε Τέρσης, Τόρσης και τελικά Δρόσης. Όταν ολοκλήρωσε τις σπουδές του το 1857, με υποτροφία του ελληνικού κράτους πήγε στο Μόναχο στην αρχή, όπου παρακολούθησε το εργαστήριο του Max Rittler von Widmann, και το 1859 φτάνει στη Δρέσδη, όπου μαθητεύει και δουλεύει με το γλύπτη Ernst Hähnel έως την άνοιξη του 1860¹². Αποφασιστική για τις σπουδές του Δρόση αλλά και για τις παραγγελίες που έλαβε αργότερα στάθηκε η υποστήριξη του θαρόνου Σίμωνα Σίνα. Ο ίδιος ο θάρονος σε επιστολή του προς τον αρχιτέκτονα της Ακαδημίας Αθηνών Theophil von Hansen, στις 26.3.1860, έγραφε: «Θέλω ευχαρίστως να ενισχύσω αυτή την καλλιτεχνική ιδιοφυία και, όταν ο Δρόσης επιστρέψει εδώ μαζί σας, θα ήθελα να δω τα τέσσερα σχέδια των αετωμάτων, για τα οποία ακούω πολύ επαινετικά λόγια»¹³. Ο Σίνας ανέθεσε στο Δρόση το γλυπτό διάκοσμο της Ακαδημίας και έτσι ο γλύπτης μπόρεσε να κάνει μια σειρά έργων, με τα οποία εντασσόταν στον ακαδημαϊκό κλασικισμό αλλά ταυτόχρο-

να αποδείκνυε και τις δυνατότητές του. Τόσο τα γλυπτά των αετωμάτων –η Γέννηση της Αθηνάς και η Αθηνά προστάτις των επιτηδευμάτων και των τεχνών– όσο και τα αγάλματα της Αθηνάς και του Απόλλωνα, του Σωκράτη και του Πλάτωνα μπροστά, αποκαλύπτουν τις αρετές και τους περιορισμούς του Δρόση. Στις αρετές συμπεριλαμβάνονται η γνώση της τεχνικής και η κατοχή των τύπων, η αφοψη σύνθεσης και η ισορροπία των πραγματικών και νοητών αξόνων, η αυστηρή οργάνωση των όγκων και η ήρεμη διαβάθμιση των επιπέδων στις επιφάνειες. Περιορισμοί του Δρόση είναι η ακαδημαϊκή τυποποίηση και η επανάληψη γνωστών μορφών, η ιδεαλιστική απόδοση και η παγερή έκφραση, η κατάχρηση συμβολικών αναφορών και δευτερευόντων διακοσμητικών στοιχείων. Ο Δρόσης διατέλεσε επίσης και καθηγητής της Γλυπτικής στο Πολυτεχνείο του 1868 ως το 1882¹⁴.

Το έργο του Λεωνίδα Δρόση (διαστ. 29,9×18 εκ.) που υπάρχει στο Μουσείο της πόλεως των Αθηνών είναι μια ανάγλυφη κεφαλή της Ήρας σε λευκό μάρμαρο Πεντέλης. Η θεά παρουσιάζεται σε πλάγια δεξιά στάση, με ιδεαλιστική ωραιοποίηση και τυπική έκφραση. Στα μαλλιά της φοράει επιχρυσωμένο στέμμα και κεφαλόδεσμο που τα συγκρατεί. Ο Δρόσης χρησιμοποιεί καθιερωμένους τύπους και ακαδημαϊκές λύσεις (αποφυγή ρεαλιστικής διαπραγμάτευσης και μη δήλωση ατομικότητας). Αξιοποιεί και ζωγραφικά διακοσμητικά στοιχεία – το χρυσό χρώμα στο στέμμα– στην προστάθεια του να απεικονίσει το ιδεώδες της ομορφιάς και όχι μια συγκεκριμένη μορφή. Η

Ήρα γίνεται το πρότυπο του ωραίου, που δε υπιάσσεται από τίποτα ούτε και υποτάσσεται στο χρόνο. Με αδυναμίες στην απόδοση του προσώπου, που δεν βέβαι και δε συγκνεί, το έργο θα πρέπει, με βάση τεχνολογικούς λόγους, να χρονολογηθεί μέσα στη δεκαετία 1860 - 1870.

β. Αναφέρεται¹⁵ ότι ο Δημήτριος Κόσσος εξέθεσε στην Έκθεση του Παρισιού, στο οποίο είχε εγκατασταθεί μάλλον πριν από το 1855¹⁶, δύο προπλάσματα για μετάλλια—αυτό με τις προτομές των βασιλέων της Βαυαρίας Μαξιμιλιανού Β' και Μαρίας και εκείνο με τον Όθωνα και την Αμαλία—καθώς και τρία επίσης προπλάσματα ολόγλυφων προτομών—του Φαβιέρου, του φιλέλληνα λόγιου Saint-Marc Girardin και ενός Κοριτσιού¹⁷. Έχει σημειωθεί ότι «εκτός από το γύψινο μετάλλιο (...) με τους Βαυαρούς βασιλιάδες, που βρίσκεται σήμερα στο Μουσείο της Ιστορικής και Εθνολογικής Εταιρείας, κανένα από τα παραπάνω έργα δε σώθηκε»¹⁸.

Πιστεύουμε ότι στα ανάγλυφα του Όθωνα και της Αμαλίας, από το Μουσείο της πόλεως των Αθηνών, ίσως έχουμε τα πρώιμα προπλάσματα για το μετάλλιο με τις δύο μορφές, αφού χρονολογικά έχουμε το έτος της έκθεσης και στα δύο ανάγλυφα ενώ τεχνολογικά όλα μας δείχνουν τη σχέση αυτή. Εξάλλου και η σύγκριση των ανάγλυφων του Όθωνα και της Αμαλίας με το μετάλλιο του Μαξιμιλιανού Β' και της Μαρίας δεν αποκλείει την υπόθεση που κάνουμε. Και στα δύο έργα παρατηρούμε τα ίδια βασικά στοιχεία γραφής του Κόσσου, την πλάγια στάση, την εξιδανικευτική απόδοση, την κενή όμορφωση, τη χαμηλή επιφάνεια και ομοιόητες στίχ ενδείξεις¹⁹.

Σωστά έχει γραφεί ότι ο Δημήτριος Κόσσος «ειδουκείται στην κατασκευή μετalloύων»²⁰. Υπήρξε ένας γλύπτης που δεν υπολείπεται στην τεχνική αλλά υστερούσε σε τόλμη και φαντασία. Έτσι περιορίστη στην κατηγορία των μεταλλίων, με τα οποία δε θα είχε και οικονομικά προβλήματα, αφήνοντας την ελεύθερη καλλιτεχνική δημιουργία για τον αδερφό του, Ιωάννη. Όμως πάντα υπάρχει το πρόβλημα των άγνωστων έργων του, των αταύτιστων γλυπτών των πρώτων μεταναστατικών χρόνων που με τεχνολογικές αναγωγές θα απέδιδε κανείς και σ' αυτόν²¹, όπως και σε πολλούς άλλους δημιουργούς.

Η δεκαετία 1860-1870 είναι περίοδος πολύ εντατικής εργασίας για το Λεωνίδα Δρόση. Ο βαρόνος Σίμων Σίνας, αφού ενέκρινε την πρόταση του Theophil von Hansen να ανατεθεί στο νέο αρχιτέκτονα Ernst Ziller η συνθήκη της οικοδομής της Ακαδημίας Αθηνών, έγραψε πλέον σ' αυτόν να κατασκευάσει και να ενθαρρύνει το Δρόση, τον οποίο είχε στείλει υπότροφο στη Δρέσδη. Μέσα στην περίοδο αυτή λοιπόν και στην προσπάθειά του να αντλήσει θέματα για τις μορφές του γλυπτού διακόσμου της Ακαδημίας θα πρέπει να ιδωθεί και το ανάγλυφο της Ήρας. Ο Δρόσης ακολουθώντας στο έργο αυτό τη βασική ακαδημαϊκή αντίληψη στην τέχνη, την εκλεκτική πρόσληψη και, όχι πάντα επιτυχημένη, μετάπλαση στοιχείων από διάφορες προτύχες.

Σημειώσεις

1. Και τα δύο έργα, όπως φαίνεται στις αποδείξεις, αναρτήσθηκαν 3.750 D.M.
2. John G. Manoiakias, *The Sculpture of Modern Athens 1800-1850*, Athens 1966, σ. 29.
3. Στέλιος Λυδάκης, *Ιστορία της νεοελληνικής γλυπτικής* (δύο τόμοι της σειράς Οι Έλληνες ζωγράφοι, Εκδοτικός Οίκος «Μέλισσα», Αθήνα 1981, σ. 45).
3. Για τον Ιωάννη Κόσσο και τη γλυπτική του, εκτός από τις αναφορές στα γενικά έργα της νεοελληνικής γλυπτικής, βλ. και τη μονογραφία του Ηλία Μυκωνιάτη, Ο γλύπτης Ιωάννης Κόσσος, 1822-1873, στην Ε.Ε.Α.Π.Θ., τόμος ΚΒ', Έκδοση Α.Π.Θ., Θεσσαλονίκη 1984, σσ. 377-458 (και σε ανάτυπο).
4. O Max Ritter von Widmann (1812-1895) υπηρέτησε μαθήτης του «κλασικιστή γλύπτη Ludwig von Schwanthaler» στην Ακαδημία Καλών Τεχνών του Μονάχου. Το 1849 διορίστηκε καθηγητής της Γλυπτικής στην ίδια Ακαδημία και από το εργατήριό του πέρασαν και οι περισσότεροι Έλληνες γλύπτες των πρώτων μεταναστατικών χρόνων, όπως ο Δημήτριος Κόσσος, ο Ιωάννης Βιταρής, ο Γιαννούλης Χαλεπάς. Για βιογραφικές και εργογραφικές πληροφορίες βλ. Ulrich Thielen-Felix Becker, *Allgemeines Lexikon der bildenden Künstler von der Antike bis zur Gegenwart*, τόμος XXXV, Verlag von E. A. Seemann, Leipzig 1942, σ. 522a. Emmanuil Benézi (εκδ.), *Declinaison critique et documentaire*, τόμος 10, Librairie Gründ, Paris 1976, σ. 724a.
5. Κώστα Η. Μπρίη, *Ιστορία του Εθνικού Μετσώβειου Πολυτεχνείου*, Εκδόσεις Ε.Μ.Π. Αθήνα 1957, σ. 506. Ο Φώτος Γιοφύλλης, *Ιστορία της νεοελληνικής τέχνης, 1821-1941*, τόμος Α', Εκδόσεις «Το Ελληνικό Βιβλίο», Αθήνα 1962, σ. 147, αναφέρει λανθασμένα ότι ο Ιωάννης Κόσσος διδάξε από το 1855 ως το 1866, ενώ είναι γνωστό ότι ο Δημήτριος Κόσσος πήρε τη θέση του Γεωργίου Φυτλάη και διδάξε από το 1865 ως το 1868.
6. Λυσάνδρου Κουτανζόγλου, σ. 102 του 1848, σ. 32.
7. Του ίδιου, Λόγος του 1858, σ. 12.
8. Και στα δύο έργα υπάρχει η ίδια επιγραφή: *En Parisiois AQNE*.
9. Εικονίζεται στο Στέλιος Λυδάκη, *Λεξικό των νεοελλήνων γλυπτών*, ό.π., σ. 364, εικ. 1.
10. Ο Όθων και η Αμαλία ενδιαφέρονταν ιδιαίτερα για την προαγωγή των τεχνών, εξαιτίας πολιτικών και λιγότερο πολιτιστι-

κών σκοπιμοτήτων, φροντίζοντας να δώσουν υποτροφίες σε αδύναμα καλλιτέχνες για την ολοκλήρωση των σπουδών τους στο εξωτερικό.

11. Κώστα Η. Μπρίη, ό.π., σσ. 508-509. Ο Δημήτριος Γ.ρ. Καμπουρόγλου σε επιστολή του στο Δημήτριο Ι. Κοκκινόπουλο, διευθυντή του καλλιτεχνικού περιοδικού Πινακοθήκη, γράφει (Πινακοθήκη VII, 1907-1908, σ. 148): «Ο πατήρ του ιδίου ως Δρόση, Κόσσος, ενεμεύθητη την Δημητρίουλάν Γρηγορίουλάν Δημητρίουλάν Τριπόλεως, Εκ του γάμου τούτου γεννηθήσασα, ο γλύπτης Λεωνίδας, ο βιομηχανός Γεωργίος, ο μηχανικός Δημήτριος και η Σοφία χήρα Γεωργίου Κολοβού», Ο John G. Manoiakias, ό.π., σ. 38, υποστηρίζει ότι ο Karl von Dörsch παρ'επίσταυθη και από τις κόρες Δημα στην Τριπόλη και ότι ο Λεωνίδας γεννήθηκε στο Ναυπλίο το 1843. Χωρίς να είμαστε για τίποτα βέβαιοι, δεχόμαστε προς το παρόν την ενδοχή Μπρίη.
12. Η πληροφορία προέρχεται από το *Matrikel der Königlichen Academie der Bildenden Künste der Δρέσδης*, No 109, Β.α. Γεωργίου Σ. Λαίου, Σίμων Σίνας, Έκδοση Γραφείου Δημοσίου Αρχαίου Μουσείου Αθηνών, Αθήνα 1972, σ. 192, σμ. 1.
13. Ο.π., σ. 192, σμ. 2.
14. Φώτος Γιοφύλλης, ό.π., σ. 147.
15. Ηλίας Μυκωνιάτης, Ο γλύπτης Ιωάννης Κόσσος, 1822-1873, σ. 403. Στο κατάλογο της Exposition universelle de 1855, *Explication des ouvrages de peinture, sculpture, gravure, lithographie, et architecture des artistes vivants étrangers et Français*, Exposés au Palais des beaux-Arts, avenue Montaigne, le 15 Mai 1855, Paris 1855, σσ. 609-610, αρ. εκθ. 2284-2288.
16. Στο κατάλογο της Έκθεσης του Παρισιού, ό.π., σ. 409, αναφέρεται ότι κατοικεί στη Rue de Ousey 10, Β.α. Ηλίας Μυκωνιάτης, ό.π., σ. 403, σμ. 49.
17. Οι προτομές του Φαβιέρου και του Saint-Marc Girardin αναφέρονται και σε άρθρο της εφημ. *Union* της 18ης Οκτωβρίου 1855, Β.α. Ηλίας Μυκωνιάτης, ό.π., σ. 403, σμ. 51 (49).
18. Ηλίας Μυκωνιάτης, ό.π., σσ. 403-404.
19. Και στο μετάλλιο αυτό έχουμε τις ενδείξεις: Μαξιμιλιανός Β' και Μορία Βασίλεις της Βαυαρίας, Εν Παρισίω, AQNE.
20. Ηλίας Μυκωνιάτης, ό.π., σ. 404.
21. Είναι αποίστερο αλλά πολύ λίγες είναι οι γνώσεις μας για τους πρώτους καλλιτέχνες του νέου ελληνοβίτου κράτους και η έρευνά στον τομέα αυτόν έχει να προσφέρει εκπληκτικά στον ενδιαφερόμενο.

Reliefs by Demetrios Kossos and Leonidas Drosis in the Museum of the City of Athens

D. Pavlopoulos

Two reliefs of cyclical shape (tondi) executed by the sculptor Demetrios Kossos and another one showing a head, a work of the artist Leonidas Drosis, are exhibited in the Museum of the City of Athens, recent acquisitions of the institution. The two works of Kossos have been bought by Lambros Eutaxias, the Museum's founder, in 1813, while the work of Drosis is a donation of Constantine Tsorokas to the Museum. These three works of sculpture, although almost unknown to the public, are representative of their creators, whose artistic profile and personality have remained obscure, especially that of Kossos. Furthermore, the study of these reliefs advances, even to a short extent, our inadequate knowledge of the Greek sculpture during the first decades following the Greek Revolution.